

ВІЙНА

ВІДБУДОВА

ПОЛІТИКА

ЕКОНОМІКА

ФАКТЧЕКИ

СВІТ

РЕГІОНИ

ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНІ

СУСПІЛЬСТВО

КУЛЬТУРА

ДІАСПОРА

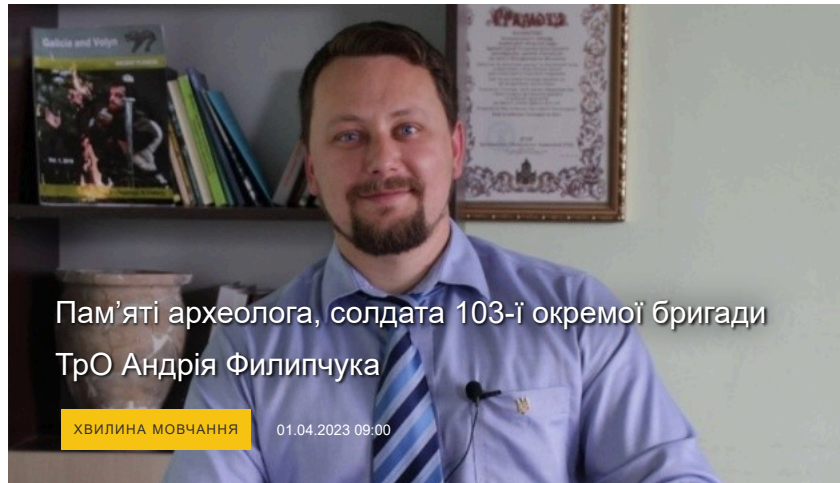
СПОРТ

Контакти

Більше »

УКРІНФОРМ

Засновано у 1918 році

Пам'яті археолога, солдата 103-ї окремої бригади ТрО Андрія Филипчука

ХВИЛИНА МОВЧАННЯ

01.04.2023 09:00

реклама

Українська археологія втратила одного з найперспективніших дослідників

Уродженець Львівщини Андрій Филипчук, позивний «Сірий», загинув під час виконання бойового завдання під Кремінною на Луганщині. Сталося це 2 лютого 2023 року. Чоловікові було 33 роки. Схід і Захід – разом...

Фото: Фейсбук-сторінка Гандзуня Гошко

Андрій народився в родині археолога. Не пересічного – його батько, Михайло Андрійович, свого часу очолював Інститут археології Львівського національного університету. То ж Филипчук-молодший з вибором професії довго не вагався – він з дитинства захопився справою батька. У 2011-му закінчив історичний факультет того ж таки Львівського університету імені Івана Франка, ще за три роки – аспірантуру при кафедрі археології та спеціальних галузей історичної науки.

ВІЙНА

ВІДБУДОВА
ПОЛІТИКА
ЕКОНОМІКА
ФАКТЧЕКИ
СВІТ
РЕГІОНИ
ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНІ
СУСПІЛЬСТВО
КУЛЬТУРА
ДІАСПОРА
СПОРТ

Контакти
Більше »

Відео дня

– Світлої пам'яті Андрія можу сказати тільки одне: на превеликий жаль, українська археологія втратила одного з найперспективніших дослідників. Я собі пригадую, як на засіданні Відділу археології ми обговорювали його кандидатську дисертацію. Він показав себе надзвичайно ерудованим, солідним молодим дослідником. Зрештою, останнє десятиліття він щороку копав Плісеське городище, і ми все дивувалися, наскільки методично правильно, прецизійно він ставився і до польових робіт – самої методики, а потім до аналітичного осмислення добутих матеріалів. Він мав добру школу, бо його тато Михайло Андрійович теж був науковцем, займався ранніми слов'янами. І Андрій пішов був по його стопах. Знаю його виключно з наукового боку, як поважного, солідного дослідника. І невимовно шкода, що так сталося, що він уже пішов. Думаю, що сучасні працівники Плісеського заповідника гідно вшановують і будуть вшановувати його пам'ять. Це і видання збірників на пошану світлої пам'яті Андрія Филипчука, й інші речі.

ВІЙНА

ВІДБУДОВА

ПОЛІТИКА

ЕКОНОМІКА

ФАКТЧЕКИ

СВІТ

РЕГІОНИ

ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНИ

СУСПІЛЬСТВО

КУЛЬТУРА

ДІАСПОРА

СПОРТ

Контакти

Більше »

Так про солдата сказав професор, голова Археологічної комісії Наукового товариства імені Тараса Шевченка Микола Бандрівський.

Володимир Шелеп, директор Історико-культурного заповідника «Давній Плісеськ», був начальником в Андрія Филипчука, але...

ВІЙНА

ВІДБУДОВА

ПОЛІТИКА

ЕКОНОМІКА

ФАКТЧЕКИ

СВІТ

РЕГІОНИ

ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНІ

СУСПІЛЬСТВО

КУЛЬТУРА

ДІАСПОРА

СПОРТ

Контакти

Більше »

– Те, що він був у мене заступником – чиста формальність. Ми були друзями, знайомі більше двадцяти років. У нас була спільна справа. Спільно ми досліджували Пліснесько, і не тільки Пліснесько. Брали участь і у розвідкових роботах. На нього завжди можна було покластися, і навіть після втрати батька у 16-му році... Як його батько, Михайло Андрійович Филипчук, помер, Андрій його справу перейняв без ніяких дорікань. Він завершив усі наукові звіти Михайла Андрійовича. Видавав багато статей під його – не під своїм – іменем. Упорядкував ті всі дані і публікував не під своїм грифом – під батьківським.

Володимир Михайлович проводжав друга на війну, а потім двічі приїжджав на фронт уже як волонтер.

– Якщо говорити про війну... Він, не вагаючись, 24 лютого пішов до військомату, хоч до того не служив. Не побоявся вступити до лав Збройних сил України. Це спочатку була 103-а бригада Територіальної оборони. А далі вони брали участь у бойових діях на Сході України. Я до нього їздив ще влітку – за Бахмутом вони стояли в Парасковіївці. Пізніше він був під Сватовим, а потім, після короткої відпустки, у січні їх перекинули вже під Кременінку. На жаль, у нас були дуже короткі зустрічі на фронті. Коли я приїжджав що перший, що другий раз – були обстріли. У Парасковіївці ми спілкувались буквально двадцять хвилин. Передали всі речі, які військовим були потрібні – автомобілі, ще щось. Я хотів зустрічі довшої, але він не міг. Він був надзвичайно відповідальний і при найменшій такій загрозі старався нас відвести від неї. Тоді він нічого не говорив, а пізніше, коли я вже був дома, зізнався: їх обстрілювали. Хоч не попали, але були прильоти, і він переживав за життя моє й тих, хто приїжджав зі мною.

ВІЙНА

ВІДБУДОВА
ПОЛІТИКА
ЕКОНОМІКА
ФАКТЧЕКИ
СВІТ
РЕГІОНИ
ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНІ
СУСПІЛЬСТВО
КУЛЬТУРА
ДІАСПОРА
СПОРТ

Контакти
Більше »

А ще пан Володимир додав несподіваний штрих до образу «простого» солдата. Так, у віддалених експедиціях доводиться бути готовим до різних випробувань, але щоб так...

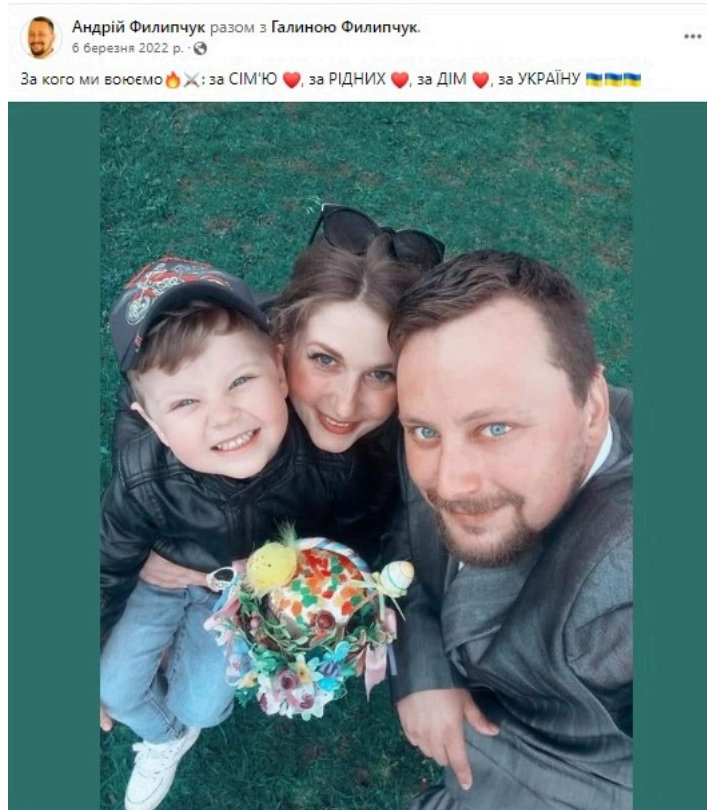

– На фронті він був бойовим медиком, і багато людей дякували за те, що він їх врятував. То не був його фах прямий, життєвий, але він його освоїв. Він прагнув учитися; перебуваючи в окопах, студіював англійську мову. Постійно читав багато книжок, читав Біблію, Святе Письмо, був надзвичайно релігійним. У нього було життєве кредо: Сім'я, Бог, Україна. Він його цілком дотримувався – і віддав життя за Україну, за свою сім'ю, за переконання, за Бога.

ВІЙНА

ВІДБУДОВА
ПОЛІТИКА
ЕКОНОМІКА
ФАКТЧЕКИ
СВІТ
РЕГІОНИ
ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНІ
СУСПІЛЬСТВО
КУЛЬТУРА
ДІАСПОРА
СПОРТ

Контакти
Більше »

...На своїх сторінках у соцмережах Андрій писав дуже небагато. Але – по-історичному точно. Ось його запис 2020-го року:

«Є такий дядько «П****Ць»... Він завжди приходив непомітно. Але, що смішно, його спершу видно здалека... Ось він уже спакував валізи і вирушив до нас... На початку було страшно і, навіть, здавалося, люди почали прозрівати... Але коли він зайшов за горб і його перестало бути нам видно, страх пропав... майже повністю... Ось той дядько, чи дідько, зробить одну зупиночку, зайде в гості... на хвилику... на годинку... може на рочок-другий... Вирішить там деякі питання. І ВСЕ, далі до НАС...».

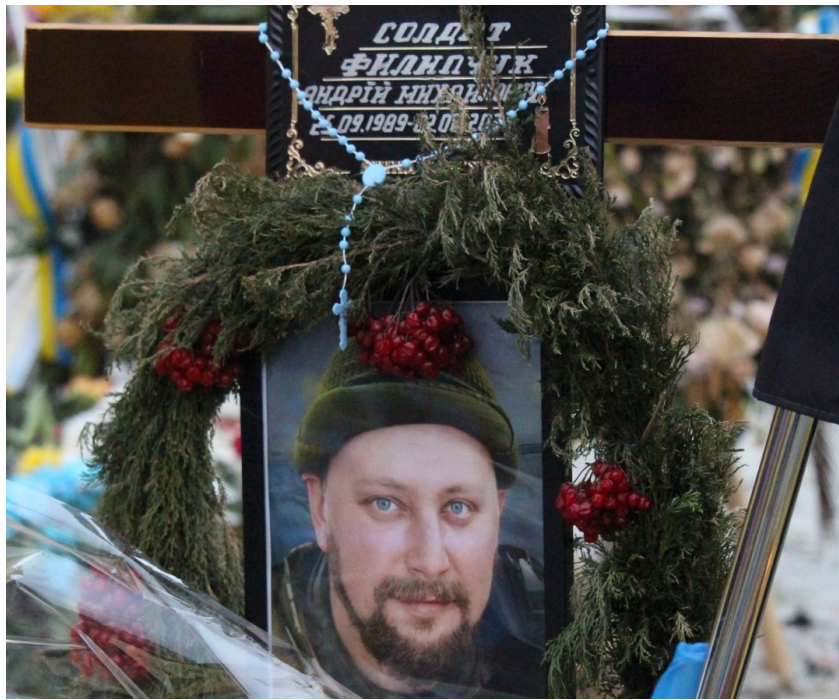
Поруч – фотографія путіна. А ж воно так і сталося: минув «рочок-другий» – і ось маємо...

Поховали Андрія на Личаківському військовому цвинтарі у Львові 10 лютого, а 13 березня відбувся День пам'яті Андрія Филипчука – друзі, колеги, побратими відомого археолога і бійця 103-ї окремої бригади Сил територіальної оборони Збройних сил України провели екскурсійно-реквієм на його честь. Мандрівка розпочалась із головного вокзалу Львова, пройшла аудиторіями ЛНУ ім. Франка і продовжилася до Гарнізонного храму та його підземель, якими Андрій як професійний гід і сам часто водив туристів, Личаківського меморіального кладовища та Поля почесних поховань.

ВІЙНА

ВІДБУДОВА
ПОЛІТИКА
ЕКОНОМІКА
ФАКТЧЕКИ
СВІТ
РЕГІОНИ
ТИМЧАСОВО
ОКУПОВАНІ
СУСПІЛЬСТВО
КУЛЬТУРА
ДІАСПОРА
СПОРТ

Контакти
Більше »

«Друже Сірий! Ти був відважний і надійний побратим! Ти був справжній козак! З тобою було завжди цікаво і весело!

Дякую за силу духу і за відданість перемозі!

Дякую за службу!»

Так відгукнувся на смерть Андрія його товариш по службі у 103-й бригаді ТрО Назар Сакал.

А вдома за нього тепер завжди молитимуться дружина й син...

Фото: Фейсбук-сторінка Андрія Филипчука

Пам'ять

Війна з Росією

